

N:o 30.

Ank. till Riksd. Kansli d. 29 Jan. 1867, kl. 7 e. m.

Kongl. Maj:ts Nådiga Proposition till Riksdagen, angående skatteförsäljning af Östra krono-allmänningen i Örebro Län, för afslutande af regleringen rörande de så kallade frisocknarnes tjänstbarheter till Dylta svafvelbruk; Gifven Stockholms Slott den 22 Januari 1867.

Frågan om upphörande af de tjänstbarheter, som de så kallade frisocknarne Axberg, Hofsta och Kihl i Örebro län, mot befrielse från rotering, utgöra till Dylta svafvelbruk, har alltifrån 1809—10 års riksdag tid efter annan varit föremål för Kongl. Maj:ts och Rikets Ständers behandling.

Af den vidlyftiga utredning, som Kongl. Maj:t i detta ämne meddelat Rikets Ständer, genom nådig Skrifvelse den 27 Oktober 1859, jemförd med andra tillgängliga handlingar i ämnet, inhemtas bland annat:

att i samma Kongl. Privilegium, hvarigenom Dylta svafvelbruk den 20 November 1649 uppläts åt enskild man, anslogos under bruket arrendevis ofvannämnde tre socknar med alla deraf gående vanliga utlagor, äfvensom bruksinnehafvaren tilläts att påkalla arbetsfolk från berörde socknar;

att ytterligare den 30 September 1712 utfärdades privilegium för dåvarande innehafvaren, hans hustru, barn och efterkommande arfvingar, att bruka och besitta Dylta svafvel- och vitriolbruk, så länge han och de deraf till Kongl. Maj:t och Kronan utgjorde den deraf utgående rättighe-

Bih. till Riksd. Prot. 1867. 1 Saml. 1 Afd. 5 Häft. 1

ten och förmådde detsamma behörigen i gång hålla, hvarvid alltid så mycket svafvel borde finnas i förråd, som till Kronans tjenst kunde påfordras, för det pris, som redan vore eller framdeles blefve bestämdt;

att beloppet och priset å det svafvel, innehafvarne vore skyldige att till Kronan årligen aflemna, år 1766 bestämdes, det förra till 156 $\frac{1}{2}$ skeppund och det sednare till 9 R:dr 32 sk. för skeppundet, samt finnas intagna i nu gällande Kongl. Resolutionen den 5 September 1815, hvarigenom de äldre privilegierna blifvit för General-Adjutanten Friherre Samuel C. Åkerhjelm och hans arvingar bekräftade, och med åberopande hvaraf Kongl. Maj:t äfven i dom den 7 Juni 1841 godkänt Örebro Häradsrätts åtgärd att meddela Friherre Åkerhjelm fastebref å inköpte andelar i bruket;

att bruket fått sig utan rekognitionsafgift anslagna två *kronoallmänningar*, af hvilka den ena, kallad den *Östra*, varit med bruket redan på 1600-talet förenad och, enligt protokollet öfver en år 1814 af öfverjägmästare och landtmätare med biträden hållen undersökning, då innehöll 4,743 tunnland 14 kappland, deraf 299 tunnland 2 kappland mossar, 484 tunnland sjöar, 2,536 tunnland 12 kappland behållen skogsmark samt 1,424 tunnland hemmans- och torpegor, bland annat till åtta på allmänningen anlagda torplägenheter, som till Dylta herrgård utgjorde 257 dagsverken och 9 lass hö; men den andra eller *Hälshults* allmänning, blifvit svafvelbruket underlagd genom Bergskollegii resolution den 8 December 1709 och 1712 års Kongl. Privilegium samt, enligt nyss åberopade undersökningsprotokoll, innehåller 1,016 tunnland 17 kappland, deraf 64 tunnland 17 kappland impedimenter; varande begge allmänningarnas årliga skogsafkastning uppskattad, vid nämnda förrättning, till 734 stafrum, hvarutöfver hygge å dessa skogar ej finge verkställas;

att frisocknarnes tjenstbarheter till bruket numera, jemlikt Kongl. Resolutionen den 5 September 1815, bestå deruti, dels att af de i socknarne belägna skattehemman, 82 $\frac{1}{2}$ mantal och (till följd af Kammarkollegii resolution den 18 November 1698) jemväl af 15 $\frac{1}{4}$ mantal frälse årligen, 32 dagsverken för hvarje helt mantal, men af öfriga frälsehemman, 4 $\frac{1}{2}$ mantal, 16 dagsverken för hvartdera eller tillhopa i jemnt tal 3,190 dagsverken vid grufve- och bruksdriften samt svafveltillverkningen utgöras, utan betalning, men emot frihet från rotering för berörda tillsammans 101 $\frac{1}{2}$ eljest roteringsskyldiga mantal, dels att för hvarje helt hemman med undantag af ofvan omförmälda 15 $\frac{1}{4}$ mantal frälse, hvilka i förhållande till sin jordnatur vidkännas dubbel dagsverksskyldighet, årligen 7 stafrum ved eller tillsammans 606 $\frac{2}{3}$ stafrum huggas på allmänningarne eller bruksinnehafvarens egna skogar och forslas till bruket, mot betalning af endast 25 öre för hvarje stafrum, dels ock att till bruket, mot betal-

ning efter gångbart pris i orten, skola hembjudas ved och kol, som egarne af hemman i frisoeknarne vilja aflåta;

samt att bruket, utom bevillning efter Andra Artikeln, erligger till Kronan lösen för en tiondedel af sin tillverkning, dock endast efter gammalt kronovärde, och derjemte särskild bevillning, nu bestämd till 31 öre centnern för svafvel, 8 öre för vitriol och 6 öre för rödfärg, som vid bruket tillverkas; men deremot för högst fem bruksarbetare åtnjuter den numera i § 4 af Kongl. Kungörelsen den 13 November 1860 stadgade frihet från allmänna beväringen.

Efter denna sammandragna redogörelse för de Dylta bruk tillförsäkrade förmåner och ålagda förbindelser följer att i minnet återkalla det hufvudsakliga af de förhandlingar, som under de sednaste tio åren egt rum, i fråga om aflösande af frisoeknarnes tjenstbarheter till bruket och om förfogandet öfver de dertill anslagna kronoallmänningar.

Krigs-, Kammar- och Bergskollegierna, som i dessa ämnen den 29 April 1857 afgåfvo infordradt underdånigt utlåtande, ansågo dervid, att Östra och Hålahults allmänningar, ehuru de icke voro alldeles af samma egenskap som rekognitionsskogar, likväl, med afseende på den längre tid de fortfarande varit med Dylta bruk förenade, borde med tillämpning af Kongl. Kungörelsen den 4 Februari 1811, skattläggas och af bruksegaren få till skatte lösas; och den ersättning, som för indragning af tjenstbarheterna och öfriga förmåner borde bruksegaren tillkomma, beräknades af Kollegierna till följande belopp:

för grufvedagsverkena	B:ko R:dr	42,533: 16. —
för vedprestationer	» »	50,106: 8. 3 $\frac{1}{2}$.
	Tillhopa » »	92,639: 24. 3 $\frac{1}{2}$.

hvarifrån borde afgå för svafvel-leveransens

upphörande 26,041: 32. —

och för upphörande af den särskilda bevill-

ningen 7,539: 14. 8. 33,580: 46. 8.

så att bruksegaren skulle erhålla ett kontant belopp af

B:ko R:dr 59,058: 25. 7 $\frac{1}{2}$.

motsvarande i Riksmünt 88,587 R:dr 80 öre.

Då likväl bruksegaren, numera Hofmarskalken Friherre Wilhelm Åkerhjelm i afgifna påminnelser öfver Kollegiernas utlåtande, förklarade sig icke vilja på den ifrågavarande regleringen ingå med annat vilkor, än att af Kronan erhålla ett ersättningsbelopp, motsvarande 120,620 R:dr 81 öre, men Kongl. Maj:t fann sig icke kunna godkänna detta anspråk, meddelade Kongl. Maj:t i ofvanberörda nådiga Skrifvelse den 27 Oktober

1859, endast underrättelse om hvad i ärendet blifvit tillgjordt, med öfverlemnande derjemte till Rikets Ständers bepröfvande, huruvida det af Kollegierna beräknade ersättningsbeloppet, 88,587 R:dr 80 öre, måtte till Kongl. Maj:ts disposition anvisas för att, derest möjligen bruksinnehafvaren framdeles skulle dermed åtnöjas, till honom utbetalas för regleringens tillvägbringande; hvarvid äfven tillkännagafs, att, derest tjänstbarheterna och skyldigheten att hembjuda skogseffekter komme att för de tre frisoeknarne upphöra, socknarnes hemman i stället blefve, på sätt Rikets Ständer äfven vid 1828—30 års riksdag ansett, underkastade rotering, men att Kongl. Maj:t funnit verkställigheten af denna roteringsåtgärd, såsom beroende af den förra frågan eller tjänstbarheternas upphörande, böra tills vidare uppskjutas och efter omständigheterna blifva föremål för framdeles skeende särskild pröfning.

Emellertid och med anledning af det vid undersökning befunna förhållande, att både Östra och Hålahults allmänningar blifvit alltför mycket anlitate, förständigades Kongl. Maj:ts Befallningshafvande i länet att dels låta vidtaga åtgärder för bestämmande af det årliga afverkningsbelopp, som på dessa allmänningar kunde vara med skogens bestånd förenligt, dels hålla noggrann tillsyn deröfver, att allmänningarne ej anlitades hårdare, än här ofvan är nämndt, och således ej heller för annat ändamål än det, hvar till de af Kronan blifvit åt svafvelbruket upplåtna.

Rikets Ständer, hvilka icke samtyckte dertill, att de begge allmänningarne finge af bruksegaren till skatte lösas, helst de icke vore af fullt samma egenskap som de så kallade rekognitionsskogarne, fattade, enligt underdånig skrifvelse den 26 Oktober 1860, det beslut, att en summa af 88,587 R:dr 80 öre å Riksgälds-kontoret anvisades till Kongl. Maj:ts nådiga disposition för att, derest bruksegaren dermed åtnöjdes och utan tvist till Kronan återlemnade dispositionsrätten öfver ifrågavarande två allmänningar, till honom utbetalas för åvägbringande af reglering i de uti nådiga Skrifvelsen den 27 Oktober 1859 omförmälda hänseenden. Men på samma gång och under uttalande af sin åsigt, att de på allmänningarne verkställda intagor och uppodlingar till en rymd af icke mindre än 1,424 tunnland, af hvilkas innehafvare åtskilliga tjänstbarheter utgjordes till Dylta gård, icke öfverensstämde med de bruksegaren förunnade privilegier, och att afkastningen af den sålunda för annat ändamål, än upplåtelsen åt bruksegaren afsett, använda jordrymd borde rätteligen tillfalla Staten, ej egaren af Dylta gård, hvars jordbruksnäring Staten icke tillförsäkrat en sådan opåkallad uppmuntran, anhöllo Rikets Ständer, att i händelse icke den ifrågasatta regleringen beträffande frisoeknarne kunde, enligt angifna grunder, åvägbringas och allmänningarne derigenom återfölla

till Kronans disposition, Kongl. Maj:t täcktes anbefalla Skogsstyrelsen att på ändamålsenligt sätt bestämma den årliga afverkningen af nämnda allmänningar samt förordna lämplig person, som, jemte vård och tillsyn af allmänningarne, på stället vakade deröfver, att nämnda årliga afverkningsbelopp icke finge öfverskridas samt att skogseffekterna icke måtte användas för annat ändamål än det, hvartill allmänningarne blifvit åt svafvelbruket upplåtna; äfvensom att derest bruksegaren icke godvilligt till Statsverket aflemnade den afkastning, han uppbure af den uppodlade delen utaf allmänningarne, hvarom vederbörlig utredning borde åvägabringas, Kongl. Maj:t täcktes anbefalla sådana åtgärder, som för utkräfvande af Kronans rättmätiga anspråk i sistnämnda hänseende erfordrades.

Uti häröfver den 18 Mars 1861 afgifven förklaring anförde egaren för Dylta bruk, Friherre Åkerhjelm, att de på Östra allmänningen befintliga intagor och uppodlingar till en rymd af 1,424 tunnland utgjorde så kallade afgärda hemman och torp, hvilka med stöd af gällande författningar blifvit anlagda och hemmanen behörigen skattlagda; att hvad sålunda i laga ordning, på grund och under skydd af gällande författningar, tillkommit, borde få ega orubbadt bestånd och ej kunna lagligen gifva något stöd åt sådana yrkanden, som dem Rikets Ständer i detta hänseende framställt; att bruksegaren icke kunde ingå på de af Rikets Ständer föreslagna villkor för den ifrågasatta regleringen, men att, om deremot en sådan kunde tillvägabringas på de villkor och det sätt, som i Kongl. Maj:ts ofvanberörda skrifvelse till Rikets Ständer år 1859 omförmäldes och hvaribland rättigheten för Dylta bruks egare att till skatte köpa nämnda två allmänningar äfven förekomme, bruksegaren, med frånträdande af sitt förut vidhållna anspråk på ett högre penninge-ersättningsbelopp, än det af Kollegierna föreslagna, nu ville åtnöjas med den föreslagna summan af 88,587 R:dr 80 öre Riksmünt.

Efter sålunda vunen öfverensstämmelse, i fråga om löseskillings belopp, återstod alltså den skiljaktigheten, att *såsom villkor för uppgörelsen bestämdes af Rikets Ständer begge kronoallmänningarnes återlemnande till Kronans disposition, men deremot af bruksegaren hans berättigande att lösa begge dessa skogar till skatte, efter de för skatteköp af rekognitionsskogar stadgade grunder.*

Genom infordradt och den 5 Februari 1863 afgifvet underdånigt utlåtande af Kammarkollegium upplystes, att, enligt hvad beskrifningen till en öfver Östra allmänningen åren 1799 och 1800 upprättad karta samt 1825 års jordebok och 1861 års mantalslängder utmärkte, 1,217 tunnland 22 kappland af de på samma allmänning befintliga intagor och uppodlingar tillhörde åtskilliga i jordeboken upptagna, skattlagda hemman och ut-

jordar, hvaraf en del lydte under Dylta svafvelbruk, samt att till dessa senare hörde endast 879 tunnland 6 kappland af nyssnämnde areal, men att deremot 206 tunnland 10 kappland af berörda intagor, utan känt stöd af tillståndsresolutioner, innehades af vissa till Dylta svafvelbruk hörande, i jordeboken icke upptagna torplägenheter; utan att Kammarkollegium, som vidhöll sin hemställan om allmänningens skatteförsäljande till bruksegaren, fann förhållandena med intagorna böra i motsatt fall föranleda till annan åtgärd, än att, sedan behörig undersökning beträffande de sistnämnda torplägenheterna föregått och Kongl. Maj:ts Befallningshafvande pröfvat, huruvida de borde ega bestånd, skattläggning å de torp, som bibehölles, skulle i laga ordning förrättas.

Derjemte och för den händelse att allmänningarne fortfarande förblefve under Kronans eganderätt och vård, tillstyrkte Kammarkollegium, lika med Skogsstyrelsen, att, efter det frågan om nyssberörda torps bestånd blifvit i laga ordning afgjord, allmänningarne måtte uppmätas, taxeras och till regelbunden hushållning indelas samt ställas under Skogsstatens tillsyn och förvaltning; att det för svafveltillverkningen Dylta bruk tillkommande vedbelopp, icke öfverstigande 734 stafrum årligen, måtte af skogsstjenssteman till bruket årligen utsynas enligt uppgjord hushållningsplan för allmänningarne; att, för dessas tillsyn och vård, två bevakare måtte tillsättas och dem anvisas lämpliga boställen, äfvensom kontanta löner till enahanda belopp, som för dylika befattningar å kronoparker bestodes; samt att alla kostnader härför måtte utgå från Skogsplanteringskassan, för hvars räkning allmänningarnes afkastning, så vidt den icke tillkomme svafvelbruket, borde försäljas.

Vid härefter i nåder anbefalld och af läraren vid Skogsinstitutet, Jägmästaren C. A. T. Björkman år 1863 verkställd provisionel uppskattning af den årliga afkastning och den kontanta behållning, som, med iakttagande af en ändamålsenligare hushållning och skogens bestånd, kunde vara att i framtiden påräkna, om skogen å allmänningarne ställdes under Statens vård och förvaltning, utröntes, att arealen af ren skogsmark utgjorde endast 2,361 tunnland 14 kappland på Östra allmänningen och 897 tunnland 17 kappland på Hålahult; samt att, ifall begge allmänningarne, å hvilka skogens beskaffenhet anmärktes vara föga tillfredsställande, öfvertoges af Staten och en ordnad skogshushållning derå infördes, skulle med beräkning af bruksegarnes högsta årliga afverkningsrätt 734 stafrum ved och, under fortvaro af då gällande så väl virkes- som arbetspris och aflöning för förvaltningen, följande förhållande uppkomma, nemligen:

att under de 20 åren 1864—1884 någon behållen afkastning ej kunde påräknas, men årliga omkostnaderna deremot uppgå till 1,338 R:dr 50 öre,

hvilka dock i någon mån skulle kunna betäckas genom försäljning af befintliga vindfällan;

att under derpå följande 20 år 1884—1904 utgifterna skulle öfverskjuta inkomsterna med 499 R:dr 50 öre årligen;

att under 20 år derefter, eller 1904—1924 afkastningen skulle årligen lemna ett behållet öfverskott af 170 R:dr 50 öre;

samt att efter år 1924 Statens kontanta behållning, efter afdrag af omkostnaderna, skulle framgent komma att årligen uppgå till 800 R:dr 50 öre.

Kongl. Maj:t, som ansåg en slutlig reglering af hufvudfrågan i detta mål, nemligen upphörandet af Axbergs, Hofsta och Kihls socknars tjänstbarheter till Dylta svafvelbruk, vara på alla sidor i många afseenden önskvärd, beslöt den 2 Oktober 1863, att ännu ett försök skulle göras att åstadkomma en sådan sammanjemkning af de stridiga anspråken, att ifrågavarande reglering måtte kunna komma till stånd. I sådant afseende och under antagande, att, derest en ordnad och lämplig skogsskötsel för framtiden iakttoges, afkomsten af den större eller Östra allmanningen vore tillräcklig att till fullo lemna det belopp af skogseffekter, hvartill bruket enligt en rätt tillämpning af privilegierna kunde finnas berättigadt, lät Kongl. Maj:t till bruksegaren framställa den förfrågan, huruvida denne, för tillvägabringandet af regleringen och till undvikande af framtida tvister och obehag, vore villig att, i sammanhang med tjänstbarheternas utlösen till fastställt pris, på sätt Rikets Ständer föreskrifvit, till Kronan afträda Hålahults allmanning, men deremot, såsom ersättning för brukets rätt till skogsfångst, behålla och till skatte lösa den Östra allmanningen.

På detta förslag förklarade Friherre Åkerhjelm, under den 29 December 1863, sig icke kunna ingå, utan vidhöll sitt år 1861 afgifna, här ofvan anförda yttrande i ämnet.

De under året 1863 på särskilda vägar gjorda utredningars resultat, att nemligen beträffande de på allmanningarne befintliga odlingar, som till betydlig del tillhörde andra än Dylta bruksegare, anledning syntes icke vara för handen till vidtagande af sådana åtgärder, som Rikets Ständer åsyftat, och att allmanningarnes öfvertagande af Staten, med bibehållen rätt för bruksegaren att derifrån årligen erhålla 734 stafrum ved, skulle under en längre tidrymd medföra icke obetydlig årlig förlust för Staten, som dessutom ginge miste om den, i händelse af skatteköp, utfallande köpeskillig och årliga räntor, — föranledde Kongl. Maj:t att vid nästpåföljande rikdag, i nådig Proposition den 29 December 1865, förnya den i nådiga Skrifvelsen den 27 Oktober 1859 gjorda framställning och till Rikets Ständers bepröfvande öfverlemna, huruvida icke för verkställande

af ifrågavarande reglering, enligt de af Krigs-, Kammar- och Bergskollegerierna förordade grunder, det af Rikets Ständer redan beviljade anslagsbeloppet 88,587 R:dr 80 öre kunde förblifva till Kongl. Maj:ts disposition.

Framställningen blef af Rikets Ständer så till vida bifallen, att de, genom underdånig skrifvelse den 20 Juni 1866, ställde nyssnämnda anslag fortfarande till Kongl. Maj:ts disposition att användas till ersättning åt Dylta bruksegare för de så kallade frisocknarnes tjänstbarheter, och detta utan att dervid, såsom år 1860, fästades *vilkoret* af de begge allmänningarnes återlemnande till Kronan. I detta hänseende tillade Rikets sednast församlade Ständer endast en *anhållan*, att, derest brukets egare inginge på uppgörelsen om tjänstbarheterna, Östra allmanningen och Hålahult genast måtte ställas under Kronans omedelbara disposition, men att, derest uppgörelsen icke komme till stånd under den med år 1867 ingångna statsregleringsperiod, Kongl. Maj:t utan hinder deraf behagade låta på det sätt ställa förenämnda allmänningar under Kronans disposition, att Skogsstyrelsen anbefalldes dels att genom Jägmästaren i länet jemte nödig skogsbetjening hafva tillsyn och vård om allmänningarne, på stället vaka deröfver, att det årliga, blott för svafveltillverkningen bestämda afverkningsbeloppet, 734¹ (rätteligen 734) stafrum ved, icke öfverskrides samt skogseffekterna icke användas för annat ändamål än det, hvartill allmänningarne blifvit åt svafvelbruket upplåtna; dels att åt blifvande skogvaktare såsom boställen upplåta nödigt antal af de å allmänningarne befintliga oskattlagda torp och intagor, hvaremot de öfriga oskattlagda lägenheterna skulle i laga ordning skattläggas.

Hofmarskalken Friherre Åkerhjelm, hvars yttrande, huruvida han vore villig att ingå på den af Rikets Ständer sålunda medgifna uppgörelse i ämnet, blifvit infordradt, har, i detta yttrande, afgifvet under den 19 sistlidne Oktober, visserligen sökt ådagalägga sin påstådda rätt, såsom egare af Dylta bruk, att derunder bibehålla både Östra allmanningen och Hålahult samt vidhållit sitt erbjudande att emot rätt till deras skatteköpande och den anslagna ersättningssumman afstå från frisocknarnes tjänstbarheter, men dock slutligen förklarar sig villig att, derest Kongl. Maj:t funne det skäligt, göra den ytterligare eftergift, att han för afstående från frisocknarnes tjänstbarheter åtnöjer sig med den anslagna ersättningssumman samt rättigheten att till skatte under bruket köpa Östra allmanningen, i hvilket fall Hålahults allmanning skulle till Kronan återgå.

Under de sednaste förhandlingarne i detta ärende, jemförda med dess ställning år 1861, hafva således Rikets Ständer och bruksegaren gått hvarandra till mötes så vida, att de förra icke längre gjort begge de omtvistade

stade kronoallmänningsarnes afstående från bruket till ett *vilkor* för uppgörelsen om frisoeknarnes tjänstbarheter, och bruksegaren medgifvit att afstå *den ena* af dessa skogar, nemligen Hålahult.

Väl synes det vara en vinst för Staten, likasom det ostridigt vore en sådan för frisoeknarnes hemmansegare, om deras med nuvarande tidsrättsbegrepp oförenliga beroende af Dylta bruk komme att upphöra; och Kongl. Maj:t skulle följaktligen anse för det allmänna nyttigt att afsluta den länge eftersträfvade öfverenskommelsen på de grunder, som Kongl. Maj:t redan år 1863 och bruksegaren numera funnit antagliga; helst riket derigenom vunne de icke obetydliga fördelarne, att tre socknar med mer än etthundra mantal inginge i rotering; att en i mellersta delen af riket belägen skog af nära 900 tunnland ren skogsmark komme under Kronans omedelbara förvaltning, för att kunna bringas till förkofran och framtida större afkastning, samt slutligen att äfven skatteköpeskilling för Östra allmänningen och årliga räntor af denna skog blefve för Kronan att påräkna; men Kongl. Maj:t ser sig af stadgandet i § 77 Regeringsformen förhindrad att bringa förhandlingarne i detta ämne till ett önskligt slut; så vida icke Riksdagen samtycker, att i sammanhang dermed sistnämnda kronoskog må, efter behörig skattläggning, till bruksegaren under skattemannarätt försäljas.

Kongl. Maj:t vill fördenskull härmed i nåder föreslå Riksdagen, att medgifva, det Kongl. Maj:t, emot det egaren af Dylta bruk för sig och sina rättsinnehafvare afstår från Axbergs, Hofsta och Kihls socknars tjänstbarheter till bruket samt till Kronans förfogande afträder kronoallmänningen Hålahult, må, jemte utbetalning till bruksegaren af den på Riksgäldskontoret för ändamålet anvisade ersättningssumma, låta, med tillämpning af Kongl. Kungörelsen den 4 Februari 1811, skattlägga och till bruksegaren under skattemannarätt försälja den Östra kronoallmänningen.

De till detta mål hörande handlingar skola tillhandahållas det Riksdagens Utskott, till hvars handläggning ärendet varder öfverlemnadt, och Kongl. Maj:t förblifver Riksdagen med all Kongl. nåd och ynnest städse välbevågen.

C A R L.

C. G. Lagercrantz.

Utdrag af Protokollet öfver Finans-Ärenden, hållet inför Hans Maj:t Konungen i Stats-Rådet å Stockholms Slott den 22 Januari 1867.

Närvarande:

Hans Excellens Herr Justitie-Statsministern Friherre *De Geer*,
Hans Excellens Herr Statsministern för Utrikes Ärendena Grefve *Manderström*, samt
Statsråden: Grefve *von Platen*,
Lagerstråle,
Bredberg,
Reuterskiöld,
Lagercrantz och
von Ehrenheim.

Chefen för Finans-departementet, Statsrådet Lagercrantz uppläste till justering ett, i öfverensstämmelse med Kongl. Maj:ts, uppå Stats-Rådets enhälliga tillstyrkande, förut fattade beslut, uppsatt förslag till nådig Proposition till Riksdagen, angående skatteförsäljning af Östra kronoallmänningen i Örebro län, för afslutande af regleringen rörande de så kallade frisocknarnes tjänstbarheter till Dylta svafvelbruk.

Uppå Stats-Rådets underdåniga tillstyrkande, fann Kongl. Maj:t godt i nåder gilla berörda förslag samt befallde, att nådig Proposition i enlighet dermed, på sätt bilagan till detta protokoll utvisar, skulle till Riksdagen aflåtas.

Ex protocollo
C. F. Smerling.